

Arrest

nr. 135 003 van 12 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 27 oktober 2014, diende op 29 oktober 2014 een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 oktober 2014 werd door verweerder, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoeker voorheen in Roemenië werd aangetroffen.

1.3. Verweerder nam op 4 november 2011 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.4. Op 5 november 2014 diende verweerder, op basis van artikel 18, eerste lid, b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013), bij de Roemeense autoriteiten een terugnameverzoek in.

1.5. Bij schrijven van 17 november 2014 deelden de Roemeense autoriteiten verweerder mee het terugnameverzoek, gelet op artikel 18, eerste lid, d van de verordening 604/2013 te aanvaarden.

1.6. Verweerder nam op 1 december 2014 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [Z.]

voornaam : [M.R.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan van Pasjoen-afkomst, vroeg op 29.10.2014 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocument voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst op 16.09.2014 werden geregistreerd in Roemenië en dat hij op 17.09.2014 asiel vroeg in Roemenië.

De betrokkene werd gehoord op 04.11.2014 en verklaarde dat hij op 10.06.2014 per vliegtuig van Afghanistan naar Iran reisde. Na een verblijf van een maand vervolgde hij vanuit Iran zijn weg naar Turkije. Na een verblijf van twee maanden reisde de betrokkene vanuit Turkije per boot naar Roemenië. Hij stelde tijdens het verhoor niet te herinneren of zijn vingerafdrukken ergens werden geregistreerd. Na een verblijf van anderhalve maand in Roemenië reisde hij via onder meer Italië en Frankrijk door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 27.10.2014 aankwam.

Op 05.11.2014 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Roemeense instanties, die op 17.11.2014 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van de betrokkene. De Roemeense instanties deelden mee dat de betrokkene op 17.09.2014 asiel vroeg in Roemenië, dat zijn aanvraag op 30.10.2014 werd afgewezen en dat hun laatste contact met de betrokkene dateert van 20.10.2014.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij door de smokkelaar naar België werd gebracht en dat andere jongens hem zeiden dat België een goed en de mensenrechten respecterend land is. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij in België wil blijven.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van

Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals boven vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij in België wil blijven. We merken op dat hij geen redenen aanhaalde met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling en geen concrete feiten of ervaringen aanbracht die een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die een schending zouden zijn, doen vermoeden. Zoals reeds opgemerkt is het loutere uitspreken van de wens in België te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Er moet worden opgemerkt dat Roemenië instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Roemenië op 17.09.2014 ingediende asielaanvraag werd afgesloten. De betrokkene zal na overdracht een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen indien hij dat wenst.

Roemenië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Roemeense autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Roemenië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Roemenië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder merken we op dat de Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) recent geen rapporten publiceerde waarin het stelt dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Roemenië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het UNHCR bracht

evenmin rapporten of adviezen uit waarbij het oproept geen personen over te dragen aan Roemenië in het kader van Verordening 604/2013 en dit vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 04.11.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag ook geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Roemeense autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Roemeense instanties."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat zijn vordering hoogdringend is aangezien hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op zijn overbrenging naar Roemenië. Verweerder bevestigt dit en geeft aan dat een uitvoering van de bestreden beslissing is gepland op 16 december 2014. Aangezien derhalve vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering, conform 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voldoende aangetoond.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij betoogt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat Roemenië een Europese lidstaat is die het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) heeft ondertekend, waardoor hij in de mogelijkheid zal zijn om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, dat deze correct zal worden behandeld en dat hij zal kunnen genieten van een gepaste opvang. Hij zet uiteen dat zijn eerste asielaanvraag evenwel reeds werd afgewezen en dat hij geen nieuwe elementen kan aanbrengen die toelaten een tweede asielaanvraag in te dienen, zodat het risico bestaat dat hij, vanuit Roemenië, zal

worden gerepatrieerd naar Afghanistan. Daarnaast licht hij toe dat het mogelijk is dat hij in Roemenië van zijn vrijheid zal worden beroofd en dat uit een verslag blijkt dat in Roemenië reeds werd vastgesteld dat mensen werden mishandeld door de politie tijdens hun detentie. Hij zet uiteen dat uit een ander verslag blijkt dat mannen in Roemenië vaak worden uitgebuit en dat een Nederlands rechter reeds oordeelde dat er in Roemenië opvangproblemen bestaan. Voorts geeft hij aan zeer ziek te zijn en stelt hij dat uit een medisch attest blijkt dat hij regelmatige zorgen nodig heeft.

2.3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke bepalingen van de verordening 604/2013 en van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat Roemenië verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Verweerder heeft tevens geduid dat Roemenië de Vluchtelingenconventie ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zodat mag worden aangenomen dat het beginsel van non-refoulement zal worden gerespecteerd. Verweerder heeft tevens verduidelijkt dat er geen aanleiding bestaat om te veronderstellen dat de Roemeense autoriteiten de Europese regelgeving inzake de behandeling van asielaanvragen niet zullen respecteren en hieraan toegevoegd dat er geen rapporten van het UNHCR zijn waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er structurele tekortkomingen werden vastgesteld in de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers en deze instantie ook niet oproept om geen vreemdelingen over te brengen naar Roemenië in het kader van de verordening 604/2013. Voorts heeft verweerder benadrukt dat verzoeker zelf, toen hij werd gehoord geen elementen aanbracht die zouden kunnen verantwoorden om hem niet aan de Roemeense autoriteiten over te dragen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Door te betogen dat hij niet akkoord gaat met verweerdere zienswijze toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.1.2.2. In de mate dat verzoeker lijkt te willen aangeven dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is wanneer een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Inzake de stelling van verzoeker dat hij reeds een asielaanvraag indiende in Roemenië en dat hij geen nieuwe elementen heeft die toelaten een nieuwe aanvraag in dat land te dienen, kan de Raad slechts stellen dat hij hiermee niet aantoonde dat verweerder enige beoordelingsfout heeft gemaakt. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn eerste asielaanvraag niet correct werd behandeld en dat het niet onwettig is om een herhaald asielverzoek slechts in aanmerking te nemen indien nieuwe elementen worden aangevoerd. Een Staat kan immers niet worden verplicht om steeds dezelfde asielaanvraag te behandelen wanneer reeds werd vastgesteld dat de aanvrager niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker kan niet

voorhouden dat hij een nieuwe asielprocedure wil indienen en terzelfdertijd aangeven dat hij geen gegevens heeft die voorheen nog niet werden onderzocht ter staving van deze aanvraag.

Wat betreft het risico dat verzoeker zou worden mishandeld tijdens zijn detentie in Roemenië kan worden gesteld dat niet blijkt dat Roemenië zal overgaan tot de opsluiting van verzoeker en dat uit het citaat uit een verslag dat hij aanvoert – waarin geen sprake is van concrete vaststellingen van politiegeweld tegen asielzoekers, maar van niet nader omschreven persberichten en “*alleged beatings*” (vrije vertaling zogezegde slagen) – niet kan worden afgeleid dat, zo verzoeker al zou worden opgesloten, er een reële kans bestaat dat hij tijdens zijn vrijheidsberoving het slachtoffer zal worden van politiegeweld. Uit het door verzoeker aangevoerde citaat blijkt daarenboven dat de Roemeense wet politiegeweld uitdrukkelijk verbiedt en dat bij vermeende inbreuken een onderzoek wordt ingesteld.

Door aan te geven dat een niet-gouvernementele organisatie aangaf bezorgd te zijn omtrent mogelijkheid om een beroep in te dienen in het geval een asielaanvraag wordt afgewezen omdat de Roemeense wet, net zoals de Belgische, in een beperkte beroepstermijn voorziet, toont verzoeker niet aan dat de asielprocedure in Roemenië niet volgens de Europese normen verloopt en verweerders in de bestreden beslissing ingenomen standpunt omtrent de asielprocedure in Roemenië incorrect is.

Het citaat dat verzoeker haalt uit een verslag inzake mensensmokkel is evenmin van die aard dat dient te worden besloten dat verweerder onterecht oordeelde dat verzoeker kan terugkeren naar Roemenië. Het aangevoerde citaat Raad leert dat Roemenië wordt beschouwd als een vertrekpunt, doorgangslaan en een eindpunt voor mensensmokkel en dat werd vastgesteld dat Roemeense burgers het slachtoffer werden van een gedwongen tewerkstelling en verplicht werden te bedelen en diefstallen te plegen in verschillende Europese landen. Uit het feit dat in Roemenië criminele organisaties actief zijn, zoals in alle landen, kan echter niet worden besloten dat verweerder onterecht oordeelde dat er geen aanwijzingen zijn dat de Roemeense autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van asielzoekers niet nakomen.

Wat betreft de opvangproblemen in Roemenië waarnaar verzoeker verwijst, moet allereerst worden opgemerkt dat verzoeker aangaf 12.000 dollar betaald te hebben voor zijn reis naar Europa, zodat mag worden aangenomen dat verzoeker kan beschikken over niet onaanzienlijke financiële middelen en dus niet zo maar kan worden aanvaard dat hij niet zelf kan voorzien in een accommodatie die aan zijn verwachtingen tegemoetkomt. Daarnaast is de vaststelling dat vluchtelingen in Roemenië nog worden geconfronteerd met integratieproblemen, met moeilijkheden om toegang te krijgen tot sociale woningen, aangepast taalonderwijs en hulpverleningsprogramma's, dat het niet evident is om diploma's te laten erkennen en dat het maandelijkse leefloon laag is, in casu niet dienstig aangezien verzoeker niet als vluchteling werd erkend. Voormelde problematiek laat daarenboven hoe dan ook niet toe te concluderen dat de asielprocedure in Roemenië niet conform de Europese regelgeving is of dat de opvang van kandidaat vluchtelingen niet het door de Europese regelgeving voorziene standaarden is. Daar niet blijkt dat de situatie van verzoeker vergelijkbaar is met deze van de personen waarvan sprake in het door verzoeker aangebrachte arrest van de rechtbank te Den Haag kan hij evenmin nuttig naar deze rechterlijke uitspraak verwijzen.

Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker expliciet werd gevraagd hoe zijn gezondheidstoestand was en hij verklaarde dat deze “*goed*” was en hij niet aangaf het minste medische probleem te hebben. Verzoeker brengt nu een attest aan dat werd opgesteld op 9 december 2014. Het spreekt voor zich dat verzoeker hiermee geen rekening kon houden op 1 december 2014, de datum waarop hij de bestreden beslissing nam. Het voorgelegde attest maakt bovendien geen melding van een ernstige ziekte die zou verhinderen dat verzoeker naar Roemenië wordt overgebracht. Er is namelijk slechts sprake van een schimmelinfectie, van constipatie en van een niet-gecompliceerde urolithiasis links waarvoor verzoeker reeds werd behandeld en uit het verslag waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, kan niet worden afgeleid dat deze banale aandoeningen in Roemenië, zo nodig, niet zouden kunnen worden behandeld.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.3.1.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat vaststaat dat hij in Roemenië in een onmenselijke en vernederende situatie, zoals bepaald in artikel

3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) zal terechtkomen en daarom een meer verregaande motivering vereist was.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan dat de artikelen 3 en 4 van het EVRM dreigen te worden geschonden *“indien verzoeker erkend wordt als vluchteling”*.

Hij zet uiteen dat het risico bestaat dat hij nadat hem een internationale beschermingsstatus is toegekend in Roemenië de kans bestaat dat hij er werkloos zal zijn en dat hij zijn toevlucht zal dienen te zoeken tot een illegale tewerkstelling. Hij meent ook dat door hem terug te sturen naar Roemenië een land waar hij geen toegang zal hebben tot een minimum leefloon, huisvesting en werk hij geen andere keuze zal hebben dan om zich als een slaaf te gedragen en *“voor [een] hongerloon in het zwart te werken.”*

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een resem hypothesen achter elkaar plaatst doch hiermee niet aantoont dat er een reëel risico bestaat dat hij in Roemenië zal worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen of dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij in slavernij of dienstbaarheid zal worden gehouden of dat hij dwangarbeid zal dienen te verrichten. De Raad merkt ten overvloede op dat zo verzoeker al een beschermingsstatus zou krijgen, zo hij al niet onmiddellijk werk zou kunnen vinden op de reguliere arbeidsmarkt en zo hij al niet zou kunnen rondkomen met het leefloon dat in Roemenië wordt verstrekt, hij beroep kan doen op zijn financiële reserves of op de (tijdelijke) steun van zijn familieleden in het buitenland of niet-gouvernementele organisaties en dat hij na een aantal jaar als langdurig verblijfhouder een tewerkstelling in een andere lidstaat kan nastreven.

Een schending van de artikelen 3 en 4 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het fair play beginsel.

Hij geeft aan van mening te zijn dat verweerder niet onpartijdig was toe hij werd geïnterviewd en dat dit blijkt uit het feit dat hij reeds werd opgesloten nog voor er een akkoord was van de Roemeense autoriteiten omtrent het terugnameverzoek.

2.3.3.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op 4 november 2014 werd geïnterviewd, dat hij het gehoorverslag voor akkoord ondertekende en dat hij geen bemerking maakte omtrent enige partijdigheid bij de ambtenaar die hem hoorde. Uit de motivering van de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats blijkt voorts duidelijk dat deze beslissing pas werd genomen nadat verzoeker was geïnterviewd en op basis van de vaststelling dat uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat Roemenië verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag en hij zich mogelijk zal pogen te onttrekken aan een overdracht naar dat land. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet voorziet ook dat een vreemdeling die een asielaanvraag indient, kan worden vastgehouden gedurende de periode dat verweerder poogt vast te stellen welke Staat verantwoordelijk is voor een asielaanvraag. Verweerder heeft dus louter gebruik gemaakt van een wettelijke mogelijkheid. Een schending van het fair play beginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK